

[Peder Jakobsen.]

dets befolkning også fik sin part af dem og tyskerne ikke tog det hele fra os. I dag er stillingen ganske anderledes. Vi skal den modsatte vej frem, og det viser sig da heldigvis, at portene er ved at åbne sig ud til verdensmarkederne igen, og så kan det ikke være staten, der skal stå som eneste storeksportør af landbrugets varer herhjemme. Det har forøvrigt også vist sig, at da landbruget i fjor ved handelsaftalen med England fik lov til at sælge sine varer selv, blev der skabt balance mellem eksport og import. Hvis man ikke havde Marshallhjælpen i dag, var landet afgjort i endnu større dollarnød, end tilfældet er, og derfor tror jeg, at i det tidsrum, Marshallhjælpen løber, er det en opgave at få vore landbrugsvarer placeret sådan, at vi i alt fald for en stor del kan få dollars for dem, og i arbejdet for og kampen om markederne skal det være en opgave, der lægges ud til landbrugets organisationer, vore mejerier og slagterier og alt, hvad dertil hører, som sammen med de private eksportører skal søge at finde vej frem. Jeg vil sige til landbrugets organisationer og deres mænd i dette høje ting, at har landbruget ingen tillid til de private eksportører, står det landbruget frit for at oprette sine egne salgscentraler, som man har det på så mange områder, og så bliver det de private eksportørers sag at tage kampen op med disse salgscentraler, så at det bliver den, der bedst kan afsætte varen, der får den.

Jeg skal gerne give det ærede medlem hr. Marinus Sørensen ret i, at så længe man har de tosidede handelsaftaler, er man nødt til at opretholde en vis kontrol, fordi man både skal have garanti for prisen og for, at kontingenterne bliver overholdt. Men derfor kan det ikke være nødvendigt at centralisere eksporten i de siddende eksportudvalg, som man gør det.

Jeg ville tro, at man i fremtiden kun burde have et eksportudvalg eller et udvalg under en eller anden form, som varetog den opgave at være rådgivende og vejledende for eksporten. Men det, der er galt nu, er, at eksportudvalgene også er eksportører, og at de private folk, som øjner en chance for at afsætte varerne, skal henvende sig til disse eksportudvalg og bede om eksporttilladelse igennem landbrugsministeriet. Det

er den forkerte vej at gå. Hvis man opretter eksportudvalg, der kun er rådgivende og vejledende og ikke har bemyndigelse til samtidig at være eksportører, vil jeg tro, det bliver meget, meget lettere at finde vej frem for de folk, der gerne vil sælge varerne og føler, at det nu engang er et job for dem.

Man siger dernæst, at der skal skabes en sikkerhed for, at eksportørerne ikke underbyder hinanden ude på markederne, når der er tale om salg af danske landbrugsvarer. Javel, det kan der måske være nogen begrundelse for, men jeg vil dog sige, at det faktisk er umuligt at skabe en sådan institution eller finde en sådan form for handel. På f. eks. kartoflerne, der i dag afregnes producenterne til 11 kr., og som sælges på udlandets markeder til rundt regnet 32 kr., er der den store margin fra 11 til 32 kr. Der er da ingen garanti for, at det, hvis en mand kan sælge kartofler 1 kr. billigere end en anden, kommer producenten til gode; det kan ligeså godt være, at den pågældende har sit administrationsapparat indrettet således, at han kan arbejde billigere end de andre, og så bør han have lov til at handle og sælge, fordi han er konkurrencedygtig. Men skal man have centralisation, barnepigesystem, således at staten sikrer erhvervene gennem eksportudvalgene, tror jeg, at det først og fremmest går ud over erhvervet, og at erhvervet altså dermed er dårligt hjulpet. Den største sikkerhed, f. eks. en sømand har for, at han ikke skal drukne, er, at hans skib er indefrosset i havnen, men er det en sømands arbejde, er det det, han længes efter? Nej, han længes efter at komme ud at arbejde, at kæmpe og sejre, og det skal danske landbrugsprodukter også i den kamp om markederne, som finder sted.

Jeg vil gerne sige til slut, at selvfølgelig går vi fra konservativ side ind for, at de forpligtelser, vi har ifølge de trufne handelsaftaler og dem, der kommer, må overholdes, og derfor må vi have et organ, som kan være rådgivende og vejledende i så henseende, men det skal ikke have den beføjelse, de nuværende eksportudvalg har, idet de selv er eksportører og selv bestemmer, hvem der skal eksportere, og hvem der ikke skal. Det bør i fremtiden være sådan, at landbrugets organisationer i samarbejde med